

עלון קיבוץ נירים

גיליון מספר 720 ספטמבר 2021 תשרי תשפ"ב

דף חדש (ודיגיטלי) ליהדיו

עלון יכול להיות מקום לגילוי, ביטוי, פירגון והוקרה. לכל אלה בהחלט לא יזיק חיזוק בחיינו המשותפים, ואנחנו מקווים שנצליח לתת להם מקום בעלון.

שאיפתנו היא לפרסם את העלון אחת לחודש במהדורה דיגיטלית - כמקבץ כתבות באתר האינטרנט של הקיבוץ. בנוסף תצא מהדורה מודפסת של העלון פעמיים-שלוש בשנה, לקראת ארועים מיוחדים.

כדי שיחדיו באמת יהיה רלוונטי ומעניין, אנחנו צריכים אתכן ואתכם - קהל הקוראות והקוראים מכל הגילאים: להציע רעיונות לכתבות, מדורים ופינות, לעדכן על דברים מעניינים שקרו והולכים לקרות, להגיב, לכתוב לעלון, להצטרף לצוות הקבוע, להסכים להתראיין, לשלוח לנו תמונות.... ועוד ועוד. את כל אלה ניתן לשלוח ל: alon.nirim@gmail.com או להעביר לכל אחת ואחד מחברות/י צוות העלון: **מאיה ליברמן, ערן רז, טל בורנשטיין, ארנון אבני, גליה קרמר, בר חפץ, אלמוג חולות וליילך נפתליהו.**

קריאה נעימה!

ענת מרלא חפץ

בשער: טיול קיבוץ לחוף זיקים, ספטמבר 2021.

צילום: ארנון אבני

גלגולים רבים ידע עלון יחדיו בעשור האחרון, וידיים רבות היו שותפות בהוצאתו לאור מאז שהעורכת המיתולוגית עמליה ירקוני העבירה את מושכות העריכה אל יי לפני כעשור, אני העברתי אותן אחרי כמה שנים לעומר גלילי, וכשעומר עזב לספרד הוא העביר אותן לאירית חפץ שערכה את העלון משך זמן רב. כותבות וכותבים רבים ועורך גרפי מתמיד אחד (ארנון) דאגו לשמור על העלון ולטפח אותו.

אבל מתישהו עייפות החומר הכריעה וכבר תקופה לא קצרה שהעלון לא מתפרסם. לא קל לתחזק עלון קיבוצי, וריבוי אמצעי התקשורת הקהילתיים - פייסבוק, ווטסאפ, מקומי, דפי מידע - מעורר לעתים קרובות את השאלה: בשביל מה בכלל צריך עלון כשכולנו מפרסמים, מעדכנים, מתעדים ומיידיעים על כל דבר כל הזמן?

בשאלה הזאת התלבטנו יחד - חברות וחברי מערכת יחדיו המתחדש, ונראה לי שהצלחנו להסכים על המטרות שעלון (בשונה מאמצעי מידע ותקשורת קיבוציים אחרים) יכול לקדם ומה יכול להיות הערך המוסף שלו:

במציאות של קיבוץ שגדל כל הזמן ונמצא בקליטה מתמדת - עלון הוא דרך נהדרת לקדם היכרות בין הנשים והאנשים שחיים פה, ותיקים וחדשים, ללמוד על דברים שמתרחשים ולהבין אותם יותר טוב; בקיבוץ, שמתבסס על דמוקרטיה ישירה - עלון מאפשר ביטוי והחלפת דעות ורעיונות בצורה מעמיקה וישירה; בקהילה שמתבססת על יחסים אנושיים,

איפה זה מצולמת
יודעים איפה זה נמצא? שלחו לנו
את התשובה!

סליחה על השאלה

מאיה דגן ליברמן

במדור הזה נפנה מדי עלון שאלה אחת בנושא אקטואלי-קיבוצי, או סתם כזה שמעניין אותנו, למגוון נשים ואנשים. והפעם: מה הדבר שהכי חשוב לך שיקרה בקיבוץ בשנה הקרובה?

ובמקומות הגיוניים, שלטים גלויים לעין כגון "ילדים חוצים כביש", הורדת מהירות הנסיעה בתוך הקיבוץ וביטול תמרורים במקומות לא הגיוניים והעברתם למקום תואם לפי אוכלוסיות השכונות.

זארה: שתימצא הנהגת הקיבוץ העתידית מבין האנשים המוכשרים והצעירים, שההנהגה הוותיקה תעביר להנהגה הצעירה את המושכות באחריות וסובלנות, ושההנהגה העתידית תדע לכבד אדם באשר הוא אדם.

דורה כוכבי: הכי חשוב לי שנקלוט בשנה הקרובה עוד 10 משפחות לחברות בקיבוץ וכמובן בריאות לכולנו ושיהיה מעניין בצד השגרה המבורכת.

פועה דומני: חשוב לי שתהיה שקיפות, פיוס בתוכנו ועלייה ברמת האמון בין כולנו: חברים להנהלה וחברים לחברים.

רעיונות לשאלות רלוונטיות ומעניינות ניתן לשלוח למאיה, ואולי הן ימצאו את דרכן לאחד המדורים הבאים.

אירית חפץ: הכי חשוב לי שצעירים ימלאו את כל התפקידים המרכזיים: מזכיר, מנהל קהילה ובהמשך מנהל עיסקי. שגם נשים תשתלבנה בהנהגה הזו ושגם שאר התפקידים יעברו לצעירי נירים. ככלות הכל הם כבר לא כל כך צעירים ונירים זקוקה למשהו חדש, מרענן ועם זווית ראייה קצת אחרת.

יניב פרוץ: הייתי שמח מאוד אם הארוחות הקהילתיות היו חוזרות. אלו היו אירועים מאוד מגבשים ומהנים לכל שכבות האוכלוסיה ונהייתי מאוד לקחת בהן חלק.

חן ברגיל: הדבר החשוב לי שיקרה בקיבוץ בשנה הקרובה - שנצא מהקשיים שלנו לדרך חדשה גם בקהילה וגם במשק.

רותי וולף: שנחזיר עטרה ליושנה: אכפתיות למרחב הציבורי והתרבותי.

נורית לביא: שתקום כאן מנהיגות חברתית מובילה ומשמעותית שתשפיע על כל תחומי חיינו כאן.

בראל אפרים: חשוב לי שיטפלו ברצינות בנושא הכבישים בקיבוץ, כולל מחסומים בתוך השכונות, באמפרים גבוהים

בונים חזון 2018

השמיים משתנים

בר הפץ

בקיבוץ חקלאי כמו שלנו, הנוף, הטבע ועונות השנה משתלבים במקצב החיים ומשפיעים על כולנו. המדור שיעסוק בדברים שקורים בין האדמה לשמיים בנגב המערבי

50 גוונים של ירוק

מתאים לתקופה שונה בשנה.

את האבוקדו אורזים בבית האריזה לאבוקדו בניראל. מהשנה אנחנו משווקים דרך חברת שיווק בשם "תוצרת הנגב", חברה שבבעלות של יח"ם ומשקי הנגב ובעלת המותג דוד משה, כך שאם תראו בחנויות אבוקדו דוד משה - תדעו שהוא מכאן.

אז למה כולם שותלים אבוקדו? כי הוא בריא - זה שומן בריא כמו שמן זית, כי הוא בסטייל, בגלל הטבעונות, והישראלים אוהבים אותו במיוחד. רק להשוואה בישראל אוכלים 8 קילו לנפש של אבוקדו, ובאירופה בערך קילו וחצי, ולפני חמש שנים זה היה חצי מזה, אז מניחים שהביקוש ימשיך לעלות... זה באמת על קצה המזלג על האבוקדו בנירים, מי שרוצה לדעת עוד תמיד מוזמן לשאול. ועוד דבר - הגדרות הן לא סתם, הן נגד גנבים ונגד חיות שעושות נזקים בעיקר לצינורות השקיה, ומי שרוצה לעשות לקט במהלך העונה שפשוט ידבר איתנו ונסביר לו איפה סיימו לקטוף.

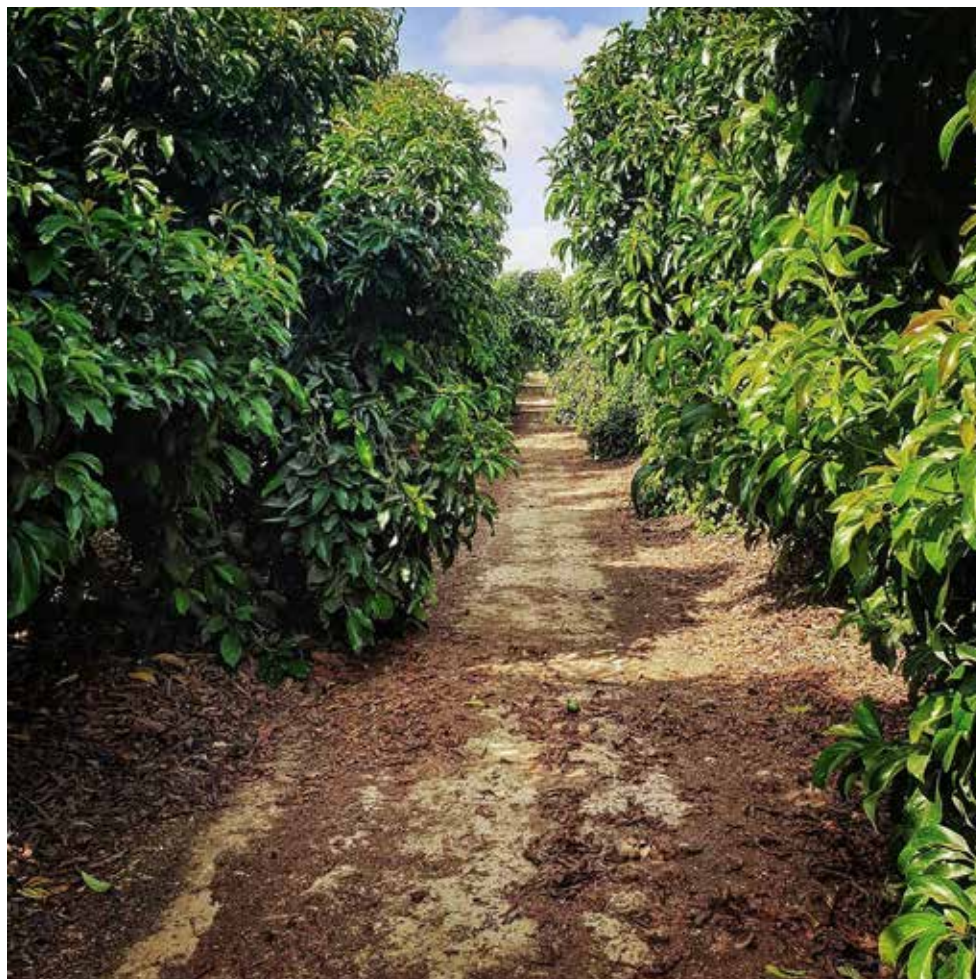
איך שהנוף משתנה לו... עצים גדלים לאט, אז אנחנו לא שמים לב לשינויים בנוף, אבל אם תקחו צילום אוויר של הקיבוץ מלפני שבע שנים, או סתם תנסו להיזכר, תשימו לב שכל הנוף מסביב לקיבוץ משתנה. פתאום, במקום מרחבים של חיטה שמתחלפת בתפוח אדמה, בבטטות, בוטנים, גזר וחוזר חלילה, פתאום יש עצים שגדלים משנה לשנה וגדרות מסביב. כן, הנוף משתנה לנו בלי ששמנו לב.

הקיץ לפני חודשיים שתלנו עוד 20 דונם של אבוקדו, איפה שהיו החממות של ניראל ליד בית האריזה של האבוקדו (בדרך לעין השלושה למי שלא מכיר). ובזה הגענו לאלף דונם של אבוקדו, בתוספת של 30 דונם ליצי' שנשתלו לפני שנה, ויותר ממאתיים דונם בננות מלפני 5 שנים, וכל מה שידענו על החקלאות והנוף כאן השתנה.

החלקה הראשונה של האבוקדו בנירים נשתלה כחלקת ניסוי ב-1968. שישה דונם מאותה חלקה עדיין קיימים

והם מעצי האבוקדו המסחריים המבוגרים ביותר בישראל. את המטע הבוגר (זה שבצד הרחוק של כביש הפרסה) שתלו בסוף שנות השבעים וגם הוא כבר בן יותר מארבעים. את גוש 2 (בכביש כניסה לקיבוץ בצד ימין) שתלנו ב-1997. אבל בשנים האחרונות, כמו שכל מי שמסתובב קצת בכבישים או קורא עיתונים יכול לראות ולדעת, כולם שותלים אבוקדו.

וגם אנחנו: בין 2014, אז חזרנו לשתול באמצע צוק איתן, ועד היום שתלנו עוד כמעט 750 דונם. מסביב לבית הקברות, וליד הבית הלבן, בשדרות א', שמצפון לקיבוץ, וליד כביש הפרסה מאחורי ניראל. חלק מהעצים כבר בגודל של עצים גדולים, וחלקם עדיין תינוקות, בסך הכל יש לנו באזור כ-45 אלף עצי אבוקדו. מכעשרה זנים שונים. אנחנו קוטפים ומשווקים אבוקדו מאוקטובר ועד יולי, כאשר כל זן

מבט מבפנים

מה קורה בהנהלות, הוועדות והצוותים שפועלים בקיבוץ? הסתקרנו ויצאנו לגלות. האורח הראשון: צוות מעורבות חברתית. תודה לחנה רובינשטיין על הסיכום מאיר העיניים

במסגרת עבודה שכולה שליחות אנושית מרגשת. לאחרונה התגייסנו עם חברים רבים לתרומה והובלה של ציוד רב להוסטל לאחר שהוצת ורוב הרכוש בו נשרף.

7. שיתפנו פעולה עם איילת רם בארגון שתי התרמות דם של מד"א בנירים, בהשתתפות של למעלה מ 20 תורמים בכל פעם.

8. סוף סוף פרויקט ארוך טווח: קליטת חיילים בודדים חסרי עורף משפחתי. בשיתוף פעולה הדוק עם התנועה הקיבוצית שופצו 4 חדרים כולל בניית פרגולות ומחסן שבו מכונות כביסה ומייבש. כל החדרים נוקו ואובזרו בעיקר מתרומות ציוד של רבים וטובים. 4 חיילים כבר כאן. משפחות מלוות הותאמו לחיילים המעוניינים בכך ובליווי צמוד של נאווה ופטו אנו עושים צעדים ראשונים בפרוייקט זה. זה מה שהספקנו בשנה האחרונה. התכניות לעתיד רבות.

אחד מהחדרים ששופצו באהבה לחיילים הבודדים.

ולסיום רצינו לשתף בסוד חשוב שהתגלה לנו במהלך הפעילויות -

יש הרבה אנשים/ נשים שמאוד רוצים לתרום ולעשות טוב. ברגע שמסמנים איפה, מה ומתי, נשים/אנשים אלו מתגלים במלוא עוצמתם.

נמשיך לעדכן, נשתף ונזמין להשתתף בעשייה להתגייס ולעשות מעט טוב.

כי כפי שאמר הבעש"ט "מעט מן האור מגרש הרבה מן החושך"

צוות מעורבות חברתית

נאווה עציון, ענת מרלא חפץ, סלבינה אוליקי, איתן לנל וחנה רובינשטיין

כאשר נכתב חזון לנירים לפני כשנתיים, עלה מהציבור רצון לגבש דרכים לתרומה ומעורבות בחברה הישראלית. כתוצאה מכך הוקם צוות בראשות ענת מרלא חפץ ונאווה עציון. צוות זה כולל כיום גם את סלבינה אוליקי, איתן לנל וחנה רובינשטיין.

הצוות החל לגבש לעצמו כיוון כללי האומר שאנו מעוניינים בפרוייקטים שמעריבים רבים ככול האפשר מקהילת קיבוץ נירים ומעדיפים פרויקטים מתמשכים על פני מבצעים קצרי מועד. כך החלה הדרך, אך בדרך לפרוייקטים הגדולים התחלנו דווקא עם פעילויות שנקרו בדרכנו והחלטנו שהכי חשוב זה להתחיל, לחמם מנועים ובמקביל לקדם עשייה ארוכת טווח. התחלנו לפני כשנה והספקנו לא מעט:

1. מבצע ראשון היה הכנת מארזי תיקי בית ספר וגן שהועברו דרך הרווחה של המועצה למשפחות הזקוקות לעזרה ברכישת ציוד לילדיהם לבית הספר. חברים ותושבים רבים תרמו תיקים חדשים או כמעט חדשים, ציוד וסכומי כסף שאפשרו לנו לקנות ציוד ותיקים נוספים. הכנו מעל 35 מארזים הכוללים תיק, ציוד וברכה: "תיק מתנה לאחלה שנה"

2. מבצע שני היה אריזת חבילות מזון לקראת ראש השנה תשפ"א אותם חילקה הרווחה באשכול למשפחות הזקוקות לכך. מבוגרים, נוער וילדים רבים באו לסייע במבצע זה. לחבילות הוספנו עציץ פורח וברכת שנה טובה.

3. בכספי תרומות מחברי ותושבי נירים רכשנו תלוש עבור מכשירי חשמל לשירה איסקוב שהשתחררה מבית החולים סורוקה ועברה לביתה בכרמיאל.

4. הצטרפנו למיזם תרומת מעילים "חיבוק לחורף" של עמותת פתחון לב ועמותות נוספות. נתרמו כ-60 מעילים לילדים, נוער ומבוגרים.

5. לאחר האונס הקבוצתי באילת הצטרפנו ליוזמה של הדס גרימברג ליצירת כרזה משותפת לכל מי שרצה להביע מחאה וזעזוע מפשע זה ודומיו. בהמשך לכך גם התכנסנו במועדון למחשבה משותפת על מה ואיך ניתן לפעול למניעת פגיעות מיניות בקרבנו. תובנות המפגש עברו לצוות מוגנות.

6. שוב שיתפנו פעולה עם הדס במחשבה על יצירת קשר מתמשך עם בית דקל שהדס היא העו"ס שלו. התחלנו בשמיעת סיפורו האישי של יעקב אבבה בלטה שהתגורר בנירים כמה חודשים לקראת תחילת שירותו הצבאי. סיפורו של יעקב שזור בהצצה לקשר האישי שנוצר עם הדס

הדור הבא כבר כאן

בתחילת ספטמבר יצאה לדרך תכנית מנהיגות מקומית בנירים, שנועדה לתת כלים בתחומי הניהול, המנהיגות וההשפעה לקבוצה של חברות וחברים צעירים ו/או חדשים (יחסית) ובעלי מוטיבציה להשתלב במעגלי ההובלה בנירים

נראה היה שיש צורך לעשות עבודה גם מול הציבור כדי לאפשר את העברת המקל בין הדורות. החלטות שכאלה יוצרות חסם מיידי בפני חברים צעירים המעוניינים להתקדם לתפקידים מרכזיים כיוון שהם מייצרים תחושה ציבורית לפיה אין מקום לחברים צעירים בהנהגת ונהלת הקיבוץ.

לאור כל המסקנות שעלו מהמיפוי עלה הצורך בהכנה של תוכנית מנהיגות מקומית שתאפשר לחברים צעירים, המתאימה את עצמה ל-DNA הייחודי של נירים ומסייעת לחברים הצעירים להבין את סביבת העבודה בקיבוץ בכלל ובקיבוץ שלי בפרט ותסייע הן להיכרות של החברים אחד עם השנייה והן להנהלת הקיבוץ (באמצעותי, מנהלת מש"א)

כדי שנוכל לקדם את אותם חברים לתפקידים מרכזיים בהם ירצו להשתלב.

מה בעיניך המטרות המרכזיות של התכנית?

"זיהוי פוטנציאל מתוך הקהילה למילוי תפקידים ניהוליים וציבוריים. הרחבת מעגלי המעורבות והגברת המוטיבציה לקחת חלק אצל בעלי היכולת והכישורים לכך. מבחינתי אחת המטרות המרכזיות היא לקדם קבוצת השתייכות עבור החברים הצעירים במטרה להגביר את תחושת המסוגלות שלהם לקחת תפקידים מרכזיים. מטרה נוספת היא הגברת ההיכרות שלי, כמי שמובילה את צוותי האיתור בקהילה, עם החברים הצעירים כדי שאוכל לסייע ככל האפשר בשילובם בתפקידים בקהילה."

מה מייחד או מאפיין את התכנית?

במהלך שש השנים האחרונות התקבלו לחברות בנירים 75 חברות וחברים חדשים, המהווים כיום יותר משליש מסך החברות והחברים (וליתר דיוק: כ-34.5% מתוך 217 חברות/ים). רבות ורבים מתוכם כבר משולבים בתפקידים שונים בקיבוץ, בין אם בהובלה או כנציגי ציבור בהנהלות, ועדות וצוותים.

עם זאת, נראה שבנירים עדיין נדרש חיזוק בנושא המנהיגות המקומית. לפני כחצי שנה החליטה ורד שפירר, מנהלת מש"א (קיבוץ ארז) להרים את הכפפה יחד עם לילך נפתליהו וענת מרלא חפץ, בשיתוף יו"ר ועדת מנויים לילך אבן צור ובגיבוי מלא של הנהלת הקיבוץ, שאף החליטה להשקיע תקציב משמעותי במהלך.

נבנתה תכנית ייחודית עבור נירים יחד עם המנחה יפעת נימן, התפרסם קול קורא ולתכנית נרשמו 15 משתתפות/ים. מפגש ראשון נערך, כאמור, בסוף השבוע הראשון של ספטמבר והמפגשים הבאים יתקיימו במהלך אוקטובר ונובמבר.

לדברי ורד, "הנושא של קידום עבודה ניהולית, או מנהיגות מקומית - כמו שאנחנו מעדיפים לקרוא לזה - הופיע בתוכנית העבודה של משאבי אנוש כשהגעתי לתפקיד. מבחינתי, הנושא של קידום מנהיגות מקומית הוא משמעותי וחשוב בעיקר במקומות בהם מורגש שקיימת היעדרות של בעלי תפקיד צעירים - כמו במצב של נירים. צוות הניהול השוטף (צוות

תיאום) מורכב משישה ממלאי תפקיד שרק שניים מהם מקומיים ורק אחת מהם מתחת לגיל 50 (שזו אני). לכולנו היה ברור שצריכה להיעשות עבודה פנימית כדי לבחון מהן הסיבות בגללן אין מספיק ממלאי תפקיד מקומיים מקרב הציבור בנירים."

לצורך כך, מסבירה ורד, "ערכנו מיפוי של צרכים ושל אפשרויות בקרב החברים הצעירים בנירים. המיפוי הראה שיש נכונות של הצעירים להשתלב בתפקידים מרכזיים. בדיקה נוספת שעשינו נועדה לבחון את המקרים האחרונים בהם התמודדו צעירים לתפקידים בנירים - לדוגמה במקרה של מכרז לניהול קהילה שהתקיים לפני כשנה - הראה שני חברים צעירים שהתמודדו לתפקיד ובסופו של דבר צוות האיתור סבר שהם פחות מתאימים ממועמדים חיצוניים.

גולדי: "הייתי רוצה שבסופו של דבר, תצא מהתכנית קבוצה של אנשים אשר משקיעים מזמנם וממרחם, על מנת לקדם פה עשייה שהיא חיובית, ושעושה למען המקום באופן שהוא קשוב, דיאלוגי ומשתף. בנוסף - כשאתה לוקח חלק בעשייה ציבורית בקהילה שלך זה יכול להיות בודד ומתסכל עד כדי שחיקה. לכן אני רואה חשיבות בכך שנוצרת קבוצה בתכנית, אשר תיתן רוח גבית לעוסקים בכך."

למה תכנית כזאת חשובה לנירים כיום?

רותם: "אי אפשר לעצור את הזמן. החיים דינמיים והקיבוץ עדיין וימשיך להיות בתהליך ושינויים, תוך שהוא נתון גם להשפעות חיצוניות. אני מאמין שחשוב לגוון את הדעות, ליצור רענון ולהכניס חשיבה ורעיונות חדשים. ועדיף שנעשה את זה בצורה יזומה. מתוך החלטה ורצון, ולא כתוצאה מכורח הנסיבות."

גולדי: "קיבוץ נירים נמצא בתהליכי שינוי משמעותיים. קיימת מסה הולכת וגדלה של משפחות צעירות, ואלו

מציפות צרכים שהיו פחות מוכרים בקיבוץ. חשוב לתת להן ייצוג וביטוי בתוך המערכות עצמן. זה נדרש לדעתי על מנת להעמיק את החיבורים בתוך הקהילה המשתנה ולחזק את הדבק הקהילתי. בלי קשר לנושא הגיל, חשוב לגוון ולהביא לשולחנות קבלת ההחלטות קשת רחבה ככל הניתן של הקולות השונים בקהילה.

להניע תהליכים כאלו בתוך קהילה זה דבר מורכב ומאוד חשוב להבין ולהכיר את המקום, לפני שפועלים. חלק ממה שהתכנית עושה זה לסייע לנו למפות ולהבין יותר לעומק איך נכון לפעול בתוך הקהילה."

לסיכום, התכנית אמנם נמצאת רק בתחילתה, אבל יש הרבה אופטימיות באוויר. נחזור אל המשתתפות והמשתתפים בסיום התכנית כדי לסכם ולהביט קדימה.

"התוכנית נבנתה במיוחד עבור קיבוץ נירים על פי המאפיינים שהגדרנו ביחד עם יפעת - מנחת התוכנית. התוכנית כוללת מצד אחד תוכן כללי - ניהול בקיבוץ, ניהול בקהילה, ומצד שני תוכן ספציפי לנירים - המקום שלי בקהילת נירים, מפגש עם בעלי התפקידים בנירים, מפגש עם חברים שמילאו תפקידים בעבר ועוד."

מה ייחשב מבחינתך הישג?

"שילוב של כמה שיותר משתתפים מהתוכנית בתפקידים ציבוריים בנירים - החל מנציגי ציבור בהנהלות השונות ועד למילוי התפקידים המרכזיים ביותר בקהילה. ברור לי שלא כולם ישתלבו מיד בתפקידים, שמדובר בתהליך, לכן אני שואפת לשילוב של כ-50% ממשתתפי התכנית בתפקידים ציבוריים במהלך 5 השנים הקרובות."

להוביל תהליכים מתוך כבוד למקום

שניים ממשתתפי התכנית, גולדי פוירשטיין ורותם תנורי, מספרים שמבחינתם, ההצטרפות לתכנית נובעת מתוך הרצון להשפיע ולקדם דברים בנירים בצורה הכי נכונה שאפשר.

למה בחרתם להצטרף לתכנית?

רותם: "ראשית הקיבוץ חשוב לי וזכיתי לחיות גם בקיבוץ הישן וגם במתחדש. אני מוצא את עצמי לא פעם ולא פעמיים עם ביקורות או הסתייגויות בנוגע להחלטות או התנהלויות של הקיבוץ ושואל את עצמי האם חלק מהביקורת שלי נובע מפער בידע. כחלק מתהליך שאני עובר עם עצמי בדרך החשיבה וההתנהלות שלי, הגעתי להבנה שהכי קל, אך לגמרי לא מספיק, רק לתת ביקורת, אלא חשוב לפעול ולעשות עם הידע הדרוש. ולצורך כך

עליי להבין טוב יותר. אז אני פה על מנת ללמוד, להבין ולקבל כלים כך שאוכל לפעול בצורה מיטבית עבור הקיבוץ וחבריו."

גולדי: "מבחינתי, בחרתי לגור בקהילה בגלל שאני רוצה לחיות במקום שאני יכולה להשתתף בעיצוב ובהשפעה על הצורה שבה הוא מתנהל ולקחת בו חלק פעיל. התכנית היא בעיניי דרך טובה לקבל כלים לעשות את זה באופן שהוא נכון, ושהוא מחובר ל-DNA של המקום."

מה הייתם רוצים שיקרה שם?

רותם: "הייתי רוצה שיהיה תהליך מלמד, בונה, ומעצים. שדרכו אנחנו כאנשים והקיבוץ, יבשילו במקביל לטובת מהלך של כניסת דור חדש לתפקידים מובילים בקיבוץ. בצורה אחראית, מכובדת ונכונה."

פרויקט קהילתי מתגלגל - בניית ספסל מבץ ליד המרכזונים כחלק מארועי שנת ה-75 בהובלת לירז אנקר לוי ומרים דינר
צילום: אדל וארנון

חולצה כחולה ושרוך לבן

במהלך אוגוסט הגיעו לנירים חברות וחברי גרעין צור - גרעין שנת שירות של השומר הצעיר שקבע את מקומו בקומונה החדשה של התנועה באשכול - שתהיה אצלנו בנירים, בבית סנונית הישן ששופץ לצורך כך. הגרעין ישתלב בהדרכה בנירים ובאזור (וגם במועצה אזורית בני שמעון) ובוודאי גם יכניס רוח חדשה ושומרית לשבילי נירים. ברוכים הבאים!

שורה למעלה (מימין): נועם, שירה, אורי, אליסה, אורן, רועי. שורה למטה: עופרי, גבי, אסף

חדש בנוף

חם מהתנור

לאורך כל עונת הפעילות החולפת של הגינה הקהילתית נבנה בהדרגה ובהתמדה טאבון בוץ יפהפה, במאמץ משותף ומתמשך שהוביל צוות הגינה הקהילתית יחד עם הרבה מפקדי הגינה הקבועים והמתחלפים. לפני כשבועיים, במסגרת פתיחת שנת הפעילות החדשה של הגינה, הופעל לראשונה הטאבון ל"הרצת ניסיון" שזיכתה את מי שהגיע בפיצות משובחות. בשבוע הבא יתקיים ארוע החנוכה הרשמי (מוצאי שמיני עצרת). צוות הגינה כבר מתכנן את הפרוייקט שיעסיק אותנו השנה... יש למה לחכות!

מתנה מרחיבת לב ושירים

חובה נעימה ומעט מאוחרת להודות מכל הלב על תרומת מתקן הניג'ה למגרש המשחקים להנאה ולשמחה לילדי נירים, המתקן נתרם על ידי **מייקל וקרון דובדבני** אחיין של מוסה דובדבני ואשתו, מארצות הברית, תודה על הלב החם. משמח ומרחיב את הלב.

יוסי קרמר

סוף סוף נירים - יצוק בבטון (לבן)

עיצוב שלט/פסל הכניסה לקיבוץ הועמד למכרז לפני שנה או שנתיים והתקבלה ההצעה של ארנון אבני שהייתה גם הפשוטה מכולן. למעשה הלך העיצוב בעקבות הטרנד שמתחזק בארץ - שם המקום באותיות גדולות. אפשר היה לעשות את זה במתכת או פלסטיק אבל ארנון רצה בטון לבן שנראה כמו אבן מקומית. את התבנית בנה צ'ינגס ואת הקוסטרוקציה הפנימית וההתקנה במקום - חוליו. לא כמו HOLLYWOOD אבל לאגו שלנו זה מתאים.

מילים שבאות לכאן

דפי שירה / אלמוג חולות

ומשהו במילים הללו לכד אותי. כי היא צודקת. ואם היא יכולה. אולי אני יכולה.
במה זה תלוי? רק בהחלטה? רק להחליט שאני רוצה אחרת. רק להחליט שאני רוצה?

דיו/גיורא פישר
אני דף לבן
ואני מחליט
באילו צבעים אשתמש.
גם אם דיו ישפך
וקתם יציף את דפי
אקפץ אגרופי ואמשיך
לנסות
להחליט:
אני דף לבן

גיורא פישר יליד 1951 הוא משורר שאני כל כך אוהבת. הוא איש פשוט, רפתן, ומורה לתנ"ך, שחי במושב אביגדור וחי את חייו, עד שבשנת 2002 שכל את בנו בפעילות בג'נין. ומאז, מאז הוא כותב שירים. והשירים שלו נעדרי קישוטים. הם פשוטים וברורים, המילים מעטות, הכאב ונסיון החיים

התחלות חדשות

גם השנה/ לאה גולדברג
כל שנה ושנה מוריק הדשא
ועולה החמה ויורד המטר.
כל שנה ושנה אדמה מתחדשת,
מלבין הקצב ומזהיב ההדר.
כל שנה נולדים אנשים לרוב
לדמעות, ולצחוק, לאחווה ושנאה.
יש מישהו הרוצה רק טוב- גם השנה.

כשהתבקשתי לכתוב מדור שירה על נושא ההתחלות החדשות, הדבר הראשון ששאלתי את עצמי הוא איך אפשר לחדש - הרי בכל שנה מגיע הסתיו, בכל שנה אנחנו מאחלים שתהיה שנה טובה יותר מקודמתה, בכל שנה יש איזו תקווה, ואולי התעייפנו קצת מהגלגל הקבוע הזה - מהרוטינה. אולי התעייפנו. אולי התייאשנו. אולי אנחנו כבר לא מאמינים שאפשר - שאפשר להתחיל מחדש, שאפשר לשנות, שאפשר לחדש, אולי אנחנו כבר לא מאמינים שאפשר קצת אחרת.
אבל חיה לוי עמדה כנגדי ואמרה לי דברים אחרים:

הכל אני יכולה לשנות / חיה לוי

הכל אני יכולה לשנות.
למשל, את הצבע והזמן של מה שזכרת
ואת האפן בו מרמיטות ישנות.
אני יכולה לשנות מה חלמת בלילה
ומה תרגיש כשתתעורר.
אני יכולה לשנות את הגשם, זה קל,
וקצת יותר קשה, אבל אפשרי,
לשנות את צורת החרגולים.
אני יכולה לשנות ברזים.
אני יכולה לשנות את השירים של אלתרמן
ולכתב אותם במלים חדשות ובחרוזים אחרים.
אני יכולה לשנות את גורל האדומים והיהודים
ואת ערכה של מניית טבע בבזרסה האמריקאית.
הכל אני יכולה לשנות.
אני יכולה להגדיל את השמחה בעולם ובנפש.
אני יכולה לשנות הכל
ואני מתחילה

וגם התקווה נוטפים מכל מילה.

והוא אומר לנו שלא מספיק לרצות התחלה חדשה בחיים. צריך להתאמץ ולהתעקש ולנסות. לא לוותר, גם כשקשה ויהיה קשה.

בסדר אומר לעצמו הקורא הנאמן. או הקוראת כמובן, בסדר אלמוג, שכנעת אותי.

אני איתך.

אני מאמינה/ שאני יכול/ה לשנות. אני מוכנה/ להתאמץ. לצאת לדרך חדשה, ליצור לעצמי התחלה חדשה, אבל מאיפה. מאיפה להתחיל? במה להתחיל?

הכל מהתחלה/יעל קלו מור

וְאִם יִתְּנֶנּוּ לָךְ לְהִתְחִיל

הַכֹּל מֵהִתְחִלָּה

הַכֹּל מֵהִתְחִלָּה

מֵאִיפֹה אֶת מִתְחִילָה

מֵאִיפֹה אֶת מִתְחִילָה

קָחִי לָךְ רִגְעַ לְחֹשֵׁב

זוֹ שְׂאֵלָה חוֹצֵת שְׁנֵי

חוֹצֵת יָמִים

חוֹצֵת הַגְּנוֹת

זוֹ שְׂאֵלָה חוֹצֵת אַרְוָעִים

מְרִימָה מְסֻכִּים

מְצִיפֵת תְּמוֹנוֹת

וּבְכָל זֹאת

וְאִם הֵיוּ נוֹתְנִים לָךְ לְבַחֵר

מֵאִיפֹה אֶת מִמְּשִׁיכָה

מֵאִיפֹה אֶת מִמְּשִׁיכָה

כְּמוֹ הַזְּדַמְנוֹת נוֹסְפֹת

כְּמוֹ הַזְּמַנָּה לְמִנְהַרֵּת הַזְּמַן

כְּמוֹ הַכֹּל שׁוֹב נֶתָן

וְאִם תִּשְׁמָעִי

אוֹתָךְ עוֹנָה

בְּדִיוֹק כָּאֵן

בְּדִיוֹק מְכָאֵן

מאיפה להתחיל שואלת גם יעל קלו מור - בדיוק מכאן. היא עונה לכם ולה ולי. בדיוק מכאן. מהמקום שבו אנחנו נמצאים עכשיו. מה הכי כואב לכם? את מה הכי הייתם רוצים לשנות? מה הדבר שבו אתם מרגישים תקועים? שבו אתם רוצים ליצור שינוי? משם תתחילו. שם תחליטו. שם תתאמצו. שם תסכימו לחלום.

החלטות / בוריס א' נובאק (תרגום: טל ניצן)

בֵּין שְׁתֵּי מְלִים

בְּחָרוּ בְּשִׁקְטָה יוֹתֵר.

בֵּין מְלָה לְשִׁתִּיקָה

בְּחָרוּ לְהִקְשִׁיב.

בֵּין שְׁנֵי סִפְרִים

בְּחָרוּ בְּמֵאֲבָק יוֹתֵר.

בֵּין אֲדָמָה לְשָׁמַיִם

בְּחָרוּ בְּצִפּוֹר.

בֵּין שְׁתֵּי חֵיוֹת

בְּחָרוּ בְּזוֹ הַזְּקוּקָה לְכֶם יוֹתֵר.

בֵּין שְׁנֵי יְלָדִים

בְּחָרוּ בְּשִׁנְיָהֶם.

בֵּין עֹל גָּדוֹל לְקָטָן יוֹתֵר

אֵל תְּבַחְרוּ בְּאֵף אֶחָד.

בֵּין תְּקוּהָ לְיֵאוֹשׁ

בְּחָרוּ בְּתְקוּהָ:

אוֹתָהּ תִּתְקַשּׁוּ יוֹתֵר לְשֵׂאת.

ושני איחולים אחרונים ממני אליכם לשנה החדשה.

שתי ברכות אחרונות. שאני מאחלת לכם ולי בתוך שלל

האפשרויות ובזמן שבין הזמנים.

האחת שיקרו לכם דברים נפלאים השנה.

אולב האוגה הוא משורר נורבגי, אדם מתבודד, דכאוני,

שמייצר סיידר למחייתו ומגדל עצי תפוחים, וששיריו

עוסקים במערכת היחסים בין האדם לטבע בפיוורדים

הקפואים שביניהם הוא חי. ודווקא הוא - בודד ועצוב מוצא

בתוכו הבטחה לחלום נצחי עבור כלנו.

(המשך בעמוד הבא)

זה החלום / אולב האוגה

זה החלום שאנו נוצרים בלבנו בלי לומר מלה:
שמשהו מופלא יקרה פתאום,
שזה מוכרח לקרות,
שהזמן יפתח לפנינו,
שהלב יפתח לפנינו,
שהשערים יפתחו לפנינו,
שהסלע יפתח לפנינו,
שמעין נסתר יפוצץ לעמתנו,
שהחלום עצמו יפתח לפנינו
ושבקר אחד נשיט בלי משים לתוך
מפרץ קטן שלא ידענו שהיה שם כל הזמן.

והברכה השניה שלי היא מאוד אישית, היא ממני אלמוג
אליכם ואלי. כי אני אוהבת חיים שהם עזים וצבעוניים
ומלאים. אז אני מאחלת לכם לא רק שיקרו לכם דברים
טובים. אלא גם שתצעקו את זה מראשי הגות. כי מגיע לנו
לכולנו להיות מאושרים.

אל תעשי מהשנה הזו דרמה / טלאור סופר

אל תעשי מהשנה הזו דרמה
בעצם, אם את רוצה תעשי
תתרגשי מכל דבר קטן
תנסו, תתרוסקו, תצחקו, תכעסו

תגידי מלים כמו, אני לא מאמינה
הזוי, מטורף, אין דברים כאלה
אולי זה עדיף מלומר בסוף השנה
שההצגה הייתה משעממת
והקהל התאכזב והלה
תעשי מהשנה הזאת דרמה
הנה הבמה כלה
שלה.

אז שתהיה לכולנו שנה נפלאה. מלאה בהתחלות חדשות.
מלאה בדרמה ובעניין. מלאה בבחירות מיטיבות. שנסכים
להעז ולסמן מה אנחנו רוצים, ואז להתאמץ כדי להשיג את
זה, ושנזכור תמיד, שלמרות שהחיים חוזרים על עצמם הם
כל הזמן שונים והם מלאים בהזדמנויות מופלאות לשנות.
שנה טובה.

מתנת בונוס

אוהבים גם מוזיקה?

חבר טוב שלי הציע שנוסיף לכתבה לא רק שירים כתובים
אלא גם שירים בהשמעה. מוזמנים ללחוץ על הקישור או
לסרוק את הברקוד בטלפון והוא מקושר לפלייליסט של
שירים שעוסקים בהתחלות חדשות כדי לעשות לנו נעים
בעוד צורה. אם זה יצליח ננסה לצרף אחד כזה לכל כתבה.

<https://open.spotify.com/playlist/6XxmZZKozRTTrm5iMHLasGc?si=d6ca21ff71bc4ff2>

צילומים:
אלחוג

כמו אז נוסטלגיה

דברים שהיו ונשארו / גליה קרמר

הפינה תעסוק בדברים שהיו ונשארו, או שלא... והפעם: פגישה מפתיעה בגלריה תל אביבית

חבר גרעין תדהר. על שמו חורשת הזיתים מצפון לקיבוץ. אז ככה, המפגש היה כמובן מרגש. נטע אבידר זיטומירסקי למדה תחריט אצל אבי בסדנת אמני הקיבוץ בתל אביב, היא הכירה אותו ויותר מכך, נטע - שאני מכירה אותה מעיסוקי השני כמדריכת מסעות לפולין, היא ומשפחתה, וגם רוני גיטר, משפחתם מוצאה מלובלין. לפני מספר שנים עיריית לובלין ביקשה לחפש חומרים שאולי ישנם במשפחה.

נטע, שהיא מעצבת גרפית, מצאה תמונות של המשפחה וביניהן תצלומים של בן הדוד שלה שהיא כמובן לא הכירה, הניו. תעשו גוגל ותראו את התמונות, אני סיפרתי את הסיפור ביום השואה. נטע היא סלב בלובלין ובצדק, המוזיאון של העיר מוקדש לסיפורו של הניו. במקרה לנסיעה לגלריה לתערוכה הצטרף אלי אלכס דנציג מניר עוז, שהוא חבר שלי ושל אבא והיה מחנך ומורה, והוא אחד ממדריכי פולין ומכשיר מדריכים ורב זכויות בקשר בין בתי הספר של פולין וישראל.

תמונה מהתערוכה של דבלה הלר בגלריה Raw Art

נטע, אם כן, התרגשה מאוד לפגוש את אלכס ואותי, מסרה ד"ש חם ואוהב לרוני גיטר ושלחה לי את המכתב הקטן הזה: "הפגישה איתך ועם אלכס ריגשה אותי מאד. פגישה אתכם העירה והציפה בי פתאום את הדברים היקרים לי מכלל: פגוש את אחי בתוך ההווה של קיבוץ נירים שהיה חלק מהותי בחייו, לפגוש את הניו מלובלין - זכר עיר נעוריו, געגועיו וכאבו של אבי, ולפגוש את אביך האמן דבלה הלר, שהכרתי את עבודותיו והוא שייסד את סדנת אמני ההדפס בתל אביב, בה הדפסתי את מיטב עבודותי. כאמור - כל היקר לי מכל. גליה, איזו הפתעה מרגשת הייתה לפגוש אותך! נטע".

יצאתי מהתערוכה בתל אביב והרגשתי שאני לא דורכת על הרצפה התרגשתי ואני עדיין. וסליחה שהמדור הזה הוא "אני אני אני", לא יקרה יותר, בשבועה שומרית!

בקיץ הזה התקיימה תערוכת יצירות של אבא שלי, שנפטר לפני שלוש וחצי שנים. כל עניין התערוכה קרה במקרה: נכנסתי לגלריה עדכנית ונחשבת בתל אביב, לתערוכה של הצייר ערן וולקובסקי. מנהלות הגלריה נראו לי ילדות, שוחחנו ואז שאלתי אם הצייר הוא מקיבוץ, משהו באופן שהוא צייר נראה לי מוכר. היה בזה משהו כמו שאנחנו ציירנו... כשלמישהו מאיתנו בגן היה מצליח מטוס, טרקטור, או

עץ, באורח פלא כל האחרים ציירו בדומה. בני קבוצה בקיבוץ לפני הכל. הן שאלו אם גם אני קיבוצניקית, בין הבנות הייתה גם מי שתהיה אוצרת התערוכה, מאיה בומברג. אמרתי לבנות שכן, והוספתי שאבא שלי צייר, הן לא שמעו עליו. הראתי תמונות שהיו לי בטלפון הנייד, הן ביקשו שאשלח למנהל הגלריה שמעון בן שבת, הוא התקשר אלי והציע לי להציג את אבא שלי, הם ביקרו בנירים.. ראו את כל המחסנים המאובקים אכלו בחדר אוכל, שחו בבריכה.. וכל השאר הסתיים בתערוכה נהדרת בתל אביב שנקראה "נירים".

המון אנשים מנירים ביקרו, תמכו, עודדו וסייעו, בתערוכה מכרו תפוחי אדמה כהומאז' לתערוכה של אבא משנת 1975 שהייתה במוזיאון ישראל, תערוכה שבה אבא מכר תפוחי אדמה מנירים בעצמו. האיש שגידל מכר ללא פער התיווך..

אבל על התערוכה וכל מה שקרה מסביבה ראוי מאמר מקיף יותר. רציתי במדור הראשון, לספר על מפגש מרגש שהתרחש בשבוע השני. ענת אחותי ואני היינו נציגות המשפחה בסופי השבוע, כדי לספר על האדם מאחורי האמנות. בשישי השני הצטרפה להסבר בחורה עם מסכה וכובע. אני הסברתי לחברים ותיקים שלי על הביוגרפיה של אבא, הבחורה אמרה: "אני מצטרפת לקבוצה כי האח שלי מנירים." כששאלתי מי הוא אחיה, היא אמרה: יעקב זיטומירסקי, שכינו אותו בנירים סובתא, שנהרג ב-1973 במלחמת יום הכיפורים והיה

הזדמנות להכיר מכיוון קצת אחר. עושים לנו את הסיפתח: שני ואופיר עמו

ספרו על עצמכם בשלושה משפטים.

שני, בת 33 קצינת מבחן בשירות המבחן אשקלון. אופיר, בן 38, מפקח תקשורת ברכבת ישראל. שירה, בת 6, תלמידת כיתה א', נויה בת 3.5, בגן דרור.

מתי וכיצד הגעתם לנירים?

לפני קצת יותר משנה הגענו לנירים לאחר חיפוש ארוך של מקום בו נרגיש שלמים להעביר אליו את מרכז חיינו. בהגיענו בפעם הראשונה לקיבוץ, מייד נשבינו בקסמו. הרגשה זו קיבלה חיזוק במפגשים אקראיים עם חברי קיבוץ במהלך הסיור.

מה הדבר שהכי מייצג אתכם כמשפחה?

ליברליות.

דבר אחד שבזכותו הייתם ממליצים לאנשים להיקלט בנירים?

אנשים!!

דבר אחד שבגללו לא הייתם ממליצים לאנשים להיקלט בנירים?

המרחק מהציוויליזציה.

כיצד אתם רואים את נירים, עשור מהיום?

קיבוץ בצמיחה אשר קולט משפחות חדשות ומתחזק חיי קהילה ענפים ומשגשגים.

מה בעיניכם מייחד את נירים לעומת שאר היישובים באשכול?

אנחנו פחות מכירים לעומק יישובים אחרים במועצה, אך עם זאת האנשים שחיים בקיבוץ נירים והמרקם החברתי שקיים כאן הוא ללא ספק ייחודי ומיוחד.

מה הייתם לוקחים איתכם לאי בודד?

נטפליקס.

קיבלתם קיר ריק לכתוב עליו את המסר שלכם לעולם: מה הוא יהיה?

חייה ותן לחיות.

דבר אחד שחשוב לכם להשפיע עליו בנירים?

היינו רוצים להשפיע בכל הקשור לחינוך והעצמת הילדים והנוער של הקיבוץ, שהם בעצם דור העתיד.

למי אתם מעבירים את שרביט הראיון לפעם הבאה?

לטי ודניאל מאיר.

להאכיל את הטרוף

עושים צחוק / ערו רז

צח"י לפוסטים בפייסבוק של נירים. אז אני צריך עוד לברר עם אורי רז ועם המפעיל מחאן יונס, מי נותן יותר.

לסיום, משחק קטן: אני אתן לך שני שמות ואתה צריך לבחור ביניהם עם הסבר קצר. תזכור שזה ראיון לעלון ולא פוסט לפייס, אז בלי לאכול את הראש.

ניר עוז או חאן יונס - (חושב). איזו שאלה. שמעת פעם את ניר עוז מעודדים אותי בסיבוב הליכה?

תמר זנדברג או אבו מאזן? ברור שתמר, אנחנו באותה משימה. אבו מאזן הוא רק קליינט.

דרעי או אחמד יאסיין? זה לא אותו בנאדם, וואלה? לא שמתי לב

ביבי או שרה? אני רק ביבי!

אפילו טונן שהן חמודות צילום במסעדה: ארנון אבני

קהילה חזקה היא כזו שמכירה את סך כל מרכיביה לעומק. להגיד שלום לכולם זה נחמד, אבל לא מספיק. מדור זה בא להכיר לכם את החברים סביב תחביב בולט שלהם. לספתח ראיינתי את ארנון אבני על תחביבו כ'עוכר (סמולני) ישראלי'.

מרחבא ארנון, שתף אותנו - מתי עברת לצד השני והאם יהיה לך נוח יותר שנערוך את הראיון בערבית?

לא עברתי צד. תמיד הייתי כזה. מה לי ולכם מגיני השרימפס, חובבי השמיטות והמתבטלים בשבת? מה לי ולכם מייבשי הביצות ומקוממי השפה העברית - באתם לכאן מאירופה עם חלומות אימפריאליים ומשיחיים, וכיליד המקום תפקידי הוא לאתגר אתכם.

אהה...אוקיי. ידוע לי שאתה בכיתת כוננות. דוגרי, אתה לא גיס חמישי? אנחנו יכולים להיות בטוחים שבמקרה אמת לא תתבלבל?

אתה לא מבין. התפקיד האמתי שלי הוא לשמור את הכיתה הזו בכוננות, שתמיד יסתכלו מעבר לכתף ויישארו דרוכים. בתרגילים אני משמש כביום אויב וזה גם מאוד נוח שהאויב הוא פנסינר - מנצחים יותר.

שתף אותנו קצת באיך זה להיות משת"פ?

תראה, יש בזה יתרונות. למשל, הייתי לפני כמה ימים בירושלים במסעדה שרובה ערבים ונרגילות והרגשתי בבית (הוא מראה לי תמונות של צעירות ערביות עושות סלפי במסעדה, ואפילו טוען שהן חמודות). אני מרגיש במחותרת וזה נותן לי תחושה של משמעות בחיים - ברמה שאי אפשר לקבל בצח"י למשל. חוץ מזה, אני אוסף מידע עבורם. למשל העברתי להם עכשיו את כל הפרטים של שיוך דירות, כדי שיהיה להם יותר קל להתארגן אחרי הנכבה שלנו.

אתה מרבה להלך על ההיקפי בשעות השקיעה. זה באמת כושר או שיש משהו אחר? זה בפוקס יוצא עם הקריאות של המואזין?

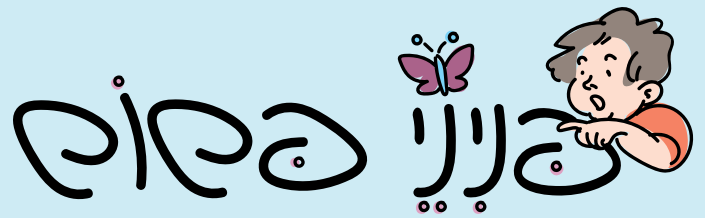
אתה מתבלבל בסדר. כשאני יוצא לסיבוב מתחילה מקהלת המעודדים משם. זה לא תפילה, הם מעודדים אותי לעקוף את דבי ובשמת שהולכות לפני.

לטובת מי היית ב'שומר חומות'?

זה היה אירוע מבלבל. יצא לי לשכב ברחוב באופקים בצבע אדום, לחטוף פצמ"ר ליד הסטודיו (כשאני בפנים), לשנות מסלול כדי לא לעבור ליד הכניסה לרהט, וגם לענות בשם

שׂוּהוּדָה בְּמֵזֶל

אִיחוּאִים כְּאִי חֶסֶד

ענת: נשאר כריך אחרון מי רוצה?
מאיה ביחובסקי: כי שניים נגנבו כבר (נגמרו)

לענב מלמד

ברכות עם סיום קורס קצינות
והמון בהצלחה!

למישל מרעי

עם סיום שרות לאומי -
בהצלחה באזרחות!

לאיתן פרנקל ועמית סיגאוי

ברכות חמות לנישואיכם!
אושר ונחת בחייכם המשותפים.

לחוליו ומרטה

מזל טוב להולדת הנכד, בן לאתי וסהר.

לחברות והחברים החדשים:

לי ומיכל, הדס וירון, ויקטוריה וסטס, אירנה ומיכאל, שני ואופיר, וגולדי ואלדד ולכל ילדיכם, מאחלים השתלבות מוצלחת וחברות משמעותית. שמחים וגאים שבחרתם לבנות את ביתכם פה איתנו בנירים!

ענת: מה היה בהצגה?

ילדים: זחל, פרפר, ציפור
קרני ויסוקר: וחיפושיתים! (חיפושית)

עמית בורנשטיין: עשיתי ברקס גדול! (גרעפס)

נויה עמר: בבית פיססו את הבלונים כשהייתה לי יום הולדת.

עומר ועקנין: משהו נתקע לי בנעליים, יש לי חול של סירה.
(חול מהסירה)

ליאם גלילי: אתמול היו בברכה פִּיחֶפְחִים (מתנפחים).

איתי פּרָץ: רוצה לראות טויוב? (יוטוב)

הגנרטור התחיל לעבוד מאחורי פשוש ועושה הרבה רעש.
עומר ועקנין: המשאית אנרגיה מדליקה את החשמל.

ענת: איזה איבר יש לנו רק אחד ממנו בגוף?

אורי וולוז'ני: יש לנו אחד אורך. (עורך)

סהר חסידים: הסנדלים שלי הם ממש זמן חדשים. הם כבר ישנים.

צילום : מוטי בלושטיין

